

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **R. A. i N. J.**

skazanych z art. 279 § 1 k.k. i in.

w dniu 12 marca 2025 r.

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 28 lipca 2023 r., sygn. akt IX Ka 309/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt V K 32/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. K. F. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100,) w tym 23 % VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego N. J.;**
- 3. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

R. A. został oskarżony m. in. o to, że w dniu 18.09.2013 roku w W. przy ul. N. m. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z N. J. , M. O. , K. U. poprzez podważenie drzwi balkonowych wszedł do mieszkania M. Z. , skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 215 złotych, laptop marki B., ogólnej wartości ok. 1215 złotych na szkodę ww. i K. J. , przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio już skazanym w warunkach określonych w § 1 art. 64 kk w ciągu 5 lat po odbyciu ponad 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 9 czerwca 2006 r. wydanym przez Sąd Okręgowy w S. II Wydział Karny w sprawie o sygn. II K [...], tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 września 2021 roku, sygn. V K 32/19 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie uznał R. A. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, przyjmując za wartość szkody kwotę 2.215 zł i na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 28 lipca 2023 r. sygn. IX Ka 309/22 nie uwzględnił apelacji obrońcy i wyrok Sądu Rejonowego w odniesieniu do R. A. utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego R. A. zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej oraz pozbawienie wnikliwej analizy każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy R. A. i nieustosunkowanie się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu w sposób wyczerpujący, co skutkowało niezasadną aprobatą ustaleń faktycznych Sądu I instancji oraz zaakceptowaniem naruszenia przepisów postępowania dokonanego przez ten sąd. Zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy błędnie odwołał się do trafności ustaleń Sądu Rejonowego, przez co nie było możliwości dokonania prawidłowej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zarówno zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w całości w stosunku do skazanego R. A. , jak i wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Równocześnie

skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku do czasu rozpoznania niniejszej kasacji.

Wyrokiem z dnia 30 września 2021 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, sygn. akt V K 32/19, uznał **N. J.** za winnego zarzucanych mu czynów, tj.:

1. czynu opisanego w pkt. 2 aktu oskarżenia - tego, że w dniu 18 lipca 2013 roku w **Ż.** przy ul. **K.**, działając wspólnie i w porozumieniu z **K. U.** i **J. A.**, włamał się poprzez wyważenie drzwi balkonowych do lokalu nr 52, a następnie dokonał stamtąd kradzieży sprzętu fotograficznego w postaci aparatu fotograficznego marki **C. 40D** nr [...], obiektywu marki **C. 50 mm**, obiektywu **P. 135 mm**, obiektywu **C. ISCO**, baterii pac, laptopa marki **M.** nr [...] oraz kamery marki **C.** nr [...], o łącznej wartości strat 6.900 złotych na szkodę **J. L.**, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,
2. czynu opisanego w pkt. 3 aktu oskarżenia - tego, że w dniu 18 września 2013 roku w **W.** przy ul. **N.** m. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z **R. A.**, **M. O.** i **K. U.**, poprzez podważenie drzwi balkonowych wszedł do mieszkania **M. Z.**, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 215 złotych oraz laptop marki **B.**, ogólnej wartości ok. 1.215 złotych na szkodę w/w i **K. J.**, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie, IX Wydział Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 28 lipca 2023 r., sygn. akt IX Ka 309/22, m.in.: uchylił orzeczenie Sądu a *quo* w pkt. 12, 13, 14 dot. **N. J.**, uniewinnił **N. J.** od popełnienia czynu z pkt. 2 i w tej części kosztami sądowymi postępowania obciążył Skarb Państwa, uznał **N. J.** za winnego popełnienia czynu z pkt. 3 i za jego popełnienie na podstawie art. 279 § 1 k.k. orzekł wobec niego karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kasację od tego orzeczenia w zakresie dotyczącym skazanego **N. J.** w części, tj. w zakresie pkt. 4 lit. C wyroku - uznającego skazanego za winnego popełnienia czynu z pkt. 3 aktu oskarżenia, tj. zdarzenia z dnia 18 września 2013 r. w **W.** przy ul. **N.** m. [...], oraz uregulowanych tym wyrokiem konsekwencji ww. czynu, wniósł obrońca skazanego zarzucając:

1. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw.

z art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w zw. z art. 6 ust. 1 EKPC poprzez nierozpoznanie przez Sąd *ad quem* zarzutu apelacji dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wydanego przez Sąd *a quo*, polegającego na niezasadnym przyjęciu wartości szkody wyrządzonej przypisanym skazanemu czynem z pkt. 3 aktu oskarżenia na 6520 zł, w sytuacji gdy źródłem ustaleń w tym zakresie była opinia biegłego, w której wysokość tej szkody została określona na 2215 zł;

a w konsekwencji:

2. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej N. J. za popełnienie przypisanego mu czynu z pkt. 3 aktu oskarżenia, w sytuacji gdy rozmiar i warunki wykonania tej kary (wymierzonej bez zastosowania środka probacyjnego):

1. zostały ustalone z uwzględnieniem wyższego, niż ten rzeczywiście wynikający z opinii biegłego, rozmiaru szkody wyrządzonej przez skazanego ww. czynem,
2. nadmiernie uwzględniały dwukrotną wcześniejszą karalność N. J. za przestępstwa przeciwko mieniu, w sytuacji gdy w momencie popełnienia przypisanego mu czynu N. J. nie był karany,
3. niedostatecznie uwzględniały odstęp czasowy pomiędzy czasem popełnienia przypisanego skazanemu czynu a orzekaniem w sprawie, a także niedostatecznie uwzględniały zachowanie N. J. w późniejszym okresie, tj. podjęcie pracy i założenie rodziny,

a zatem niezasadnym było przyjęcie, że tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności, w orzeczonym wymiarze, może osiągnąć cele wychowawcze i resocjalizacyjne.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniosła o: uchylenie zaskarżonego wyroku w części, tj. w zakresie pkt. 4 lit. C - uznającego skazanego za winnego popełnienia czynu z pkt. 3 aktu oskarżenia oraz regulowanych tym wyrokiem konsekwencji ww. czynu oraz przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnych odpowiedziach na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacje wniesione przez obrońców skazanych okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym uzasadniającym ich oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Rozważania dotyczące przedstawionych w kasacji zarzutów trzeba rozpocząć od przypomnienia, że o "rażącym naruszeniu prawa" w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wolno mówić tylko wtedy, gdy doszło do poważnej obrazy prawa, a więc odgrywającej przy rozstrzyganiu sprawy znaczącą rolę. To jednak dla uznania kasacji za zasadną nie jest wystarczające, bowiem należy jeszcze wykazać, że owo rażące naruszenie prawa mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do sformułowanego przez obrońcę skazanego R. A. w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutu, przeprowadzenia nieprawidłowej kontroli odwoławczej, poprzez zaakceptowanie wadliwej i sprzecznej z dyspozycją art. 7 k.p.k. oceny zakwestionowanego w kasacji materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków A. M. i G. S. stwierdzić należy, że Sąd II instancji prawidłowo wywiązał się z obowiązku dokonania kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu Rejonowego, wyczerpująco odnosząc się do zastrzeżeń sformułowanych przez obrońcę skazanego w zwyczajnym środku zaskarżenia. Wprost w tym zakresie wskazano, że w/w świadkowie w dniu zdarzenia prowadzili obserwację K. U. , N. J. , M. O. i R. A. . Z zeznań w/w świadków wynika, że wszyscy czterej oskarżeni przyjechali samochodem F. na parking osiedlowy przy ul. M. . Następnie wszyscy czterej wyszli z pojazdu i razem udali się na osiedle. Po utracie kontaktu wzrokowego, policjanci ponownie zauważyli wszystkich czterech w/w oskarżonych stojących przy bloku przy ul. N. , do którego w mieszkaniu nr [...] -jak się okazało - dokonano kradzieży z włamaniem. Wszyscy czterej oskarżeni ruszyli następnie w kierunku wcześniej zaparkowanego samochodu F. niosąc ze sobą wypełniony plecak i torbę do laptopa, po czym razem wsiedli do pojazdu i odjechali nim z miejsca postoj. Po natychmiastowym zatrzymaniu pojazdu przez funkcjonariuszy Policji, a następnie jego przeszukaniu okazało się (jak później ustalono), że w pojeździe znajdują się rzeczy pochodzące z włamania do wskazanego wyżej mieszkania nr [...] przy ul. N. . W tym stanie rzeczy nie może ulegać najmniejszej wątpliwości, że wszyscy czterej oskarżeni, tj. N. J. , M. O. , R. A. i K. U. działali

wspólnie i w porozumieniu w dokonaniu opisanej kradzieży z włamaniem i każdy z nich miał pełną świadomość i wolę dokonania w/w przestępstwa. W kontekście czynionych wywodów wypada wskazać na treść jednego z judykatów Sądu Najwyższego wskazującego, że „Podstawą zarzutów kasacyjnych nie może być samo negowanie oceny istniejących dowodów, bądź kwestionowanie opartych na nich ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że są niekorzystne dla oskarżonego i przeciwstawianie im innych okoliczności, bardziej dla niego korzystnych, których sąd - po ich rozważeniu - nie uznał za wiarygodne lub mające znaczenie dla rozstrzygnięcia.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2021 roku, III KK 10/21).

Trafnie wskazał także Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu swojej decyzji procesowej, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zeznania świadków, konfrontując je ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W żadnym razie nie potwierdziły się zarzuty zawarte w kasacji obrońcy skazanego N. J. o rzekomym naruszeniu przez Sąd *ad quem* art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz przepisów konwencyjnych (EKPC).

Zarzut sformułowany w kasacji obrońcy skazanego N. J., kwestionujący prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy kontroli instancyjnej w zakresie wymierzenia kary za przypisane skazanemu przestępstwo. W tym przypadku Sąd Najwyższy nie dostrzega, wobec dokonanych wyczerpująco wywodów w uzasadnieniu Sądu II instancji, dotyczących wszystkich tych okoliczności, które wzięte powinny zostać pod uwagę przy miarkowaniu wysokości kary orzekanej w postępowaniu karnym, a w szczególności trafnego zwrócenia uwagi, na motywację sprawcy, uprzednią karalność sprawcy oraz fakt zaplanowania i przygotowania sposobu działania, konieczności szerszego odnoszenia się do tego zarzutu. Jednocześnie trzeba zauważyć w tym miejscu, że trudno potraktować ostatni z zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, który pozornie wskazuje na rzekome naruszenie prawa procesowego, inaczej niż zarzut rażącej niewspółmierności kary, który wobec jednoznacznej treści art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. jest zarzutem niedopuszczalnym w kasacji.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach

formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17).

W istocie, co należy na koniec powtórzyć, argumentacja obrońców skazanych wyrażona w uzasadnieniach zarzutów kasacyjnych ma wyłącznie charakter polemiczny z oceną wyrażoną przez Sąd odwoławczy, a przez to nie mogła się okazać skuteczną w ramach nadzwyczajnej kontroli orzeczeń sądowych wskazanych m. in. w Rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego (Kasacja).

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońcy skazanych we wniesionych kasacjach w stopniu oczywistym nie wykazali, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie obu kasacji w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnych.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadne, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosków obrońców w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, w tym o opłacie na rzecz obrońcy z urzędu N. J. .

[J.J.]

[a.ł.]

